

Iedereen wil deze velden,
omdat beheerders hun buik
vol hebben van het geleuter
over infill

Gaat het nog een beetje?

Het was weer een bewogen maandje in sportveldenland. Soms lijkt deze sector wel een soort soap. De ontwikkelingen gaan zo snel, dat het me weleens een beetje te veel wordt. Kent u dat tv- programma nog, Glamourland? Het eind van ieder programma wordt gepresenteerd door een aantrekkelijke verpleegster, met de woorden: 'Gaat het nog een beetje, meneer Dröge?'

Het bijzondere van al die ontwikkelingen is dat we eigenlijk nergens meer van opkijken. Iedereen gaat gewoon door alsof er niets aan de hand is; niemand lijkt werkelijk de regie te nemen. Zal ik eens proberen u snel door de grote thema's van dit moment te loodsen? In het non-fill dossier gaan de ontwikkelingen door. Als ik aanbieder was, zou ik proberen duidelijk te maken welke kant we opgaan en wat de markt van mij als fabrikant mag verwachten. Ik heb het al vaker gezegd: iedereen wil deze velden, omdat veel beheerders hun buik vol hebben van het constante geleuter over de nadelen van infill. Maar ik heb dat nog van niemand gehoord.

Op deze pagina gaat het natuurlijk veel te vaak over kunstgras. Sorry daarvoor, maar dat is nu eenmaal het onderdeel van deze sector dat het meest in de pot roert en reuring veroorzaakt. Des te beter, dus, dat we dit keer ook iets geschreven hebben over de helaas belabberde kwaliteit van natuurgrasvelden. Meer dan de helft van een aantal door Lumbricus geteste velden bleek niet te voldoen aan de normen. Natuurlijk wisten we dat allemaal, maar het is nooit in een mooi rapportje met twee nietjes in de rug op de markt gekomen. De aanbevelingen die Evers aan het rapport vastklikt: meer aandacht voor de basics van sportveldbeheer, korter maaien in de groeiperiode, viltbestrijding en de rem op fosfaatbemesting.

Een silver bullet – één techniek, innovatie of middel dat alle problemen oplost – bestaat niet

Het tweede momentje van deze maand was de aankondiging van de innovatietender die door Den Haag op de markt is gebracht. Bijna drie miljoen komt er beschikbaar voor de partijen die het kunstgrasveld van de toekomst weten te ontwerpen en een oplossing of deeloplossing voor de Green Deal weten te realiseren. Op zich is het natuurlijk mooi dat dit geld beschikbaar komt, maar – misschien is dat cynisme van mijn kant – ik geloof niet zo in subsidies. Die komen slechts bij uitzondering terecht bij de partijen die het echt nodig hebben. Daarbij is – dat geldt zeker voor de Green Deal – eigenlijk nooit sprake van wat de Engelsen een *silver bullet* noemen: één techniek, innovatie of middel dat alle problemen oplost. Uiteindelijk gaat het bijna altijd om de integratie van een aantal bestaande technieken en werkwijzes. Zaken die al bekend zijn, maar vaak onvoldoende of niet samenhangend in praktijk gebracht worden. Iedereen weet: als we zonder chemie gaan werken of moeten gaan werken, moeten we terug naar de basis, naar cultuurtechniek. Helaas gaat de discussie daar nooit over, want dat betekent gewoon dat er meer geld moet komen om onze natuurgrasvelden in conditie te houden. Overigens, dat geld had er allang moeten zijn. Ook dat lijkt mij een juiste conclusie uit het rapport van Evers.

Met vriendelijk groet,
Hein van Iersel (hein@nwst.nl)
Hoofdredacteur

Be social

Scan of ga naar:

www.fieldmanager.nl/article/29375/gaat-het-nog-een-beetje